

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.63

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Újpesten a parti ködön
tél

Forrás:

Magyar Hírlap.

Bp.

1921. XII. 4.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

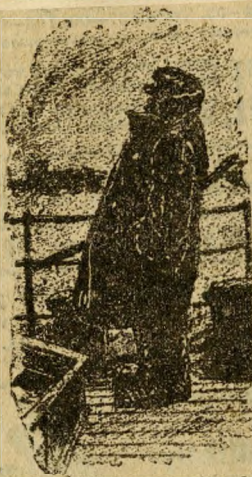
Újpesten, a parti ködön túl...

Mogyan élnek a dunai hajósok,
télén?

— Magyar Hírlap tudósítójától. —

A Duna, amely mint egy zsákmányra leső falánk kígyó, nesztelenül sompolygott mellettünk egy darabig, az újpesti hídnál fázósan behurkolózott szürke jégpikkelyeibe és eltűnt a szemünk elől. A part mentén végig gázlámpák sápadt fénye vibrált, a kis sziget felől pedig kibontott ködromokkal ereszkedett a vízre az esti sötétség, amelynek átláthatatlan homályában nagy, lomhatestű hajók szunnyadnak egymás mellett. Csak az ablakokon átszűrődő éjjeli mécsesek nyugtalan, sárga világa árulja el, hogy a mozdulatlan hajótestek nyitott szemekkel pihennek. Közvetlenül mellettünk egy tromba fekete madár kalapál a csőrével egy gazdátlán csónak peremén. A nagy némaságban mintha szekercék döngötnék a csónak csonttá gémberedett oldalát. A sziget felől egy kutya vakkantása hallszik, amire egy dünyögő hang fenyegető mormolása válaszol és a következő pillanatban, alig néhány lépésnyire a hajóhídtól, amely mellett első pihenőnket tartjuk, egy hatalmas emberi test árnyéka bukkan fel előttünk.

A hajó orrán fehér betűk és számok elmosódó vonalai, mint egy rejtélyes incunabulum, őrzik a titkot, hogy hol járunk?

Dunai hajósok télén? — ismétl meg kérdésünket. — Ejnye, de kíváncsiak az urak. Hát jól élnek! Éppugy dolgoznak, mint nyáron. Reggeltől estig munkában vannak. A különbség csak az, hogy télén elmaradnak a kilométerpéruzek, mert áll a hajó. Különbön pedig — rebben el a nagy esapzott bajusz alól a sóhajlás. — eszünk, iszunk, kártyázunk, aztán meghalunk, ki nyáron, ki télén! Hát még mire kíváncsiak az urak? Arra, ugye, hogy mi van odalenn, a hajófenéken? Hát az egy más világ, mint a városban. De nem lehet azt így elmondani, leírni talán inkább, aki ért hozzá. A legfontosabb mindenesetre a pipa. De a kártya, meg a nő sem utolsó. hogy a jól fűtött kályháról ne is beszéljék. Télén több ideje van az embernek a szórakozásra, mint nyáron. Csak teljék is rá. Igaz, 3400 koronát kapunk egy hónapban, amiből csak 25 koronát fizetünk ebédért meg vacsoráért, de há más kiadásai is vannak az embernek

Rálepünk a hidra és egy-másba fogózva közeledünk a nagy emberi árnyék felé. Körülfogjuk a föl-digérő télibun-mellettünk a Bánffy, ezen ékezik az dat, amelyben egész hajósnép. Még a szigetről is átjár-szinte egészen nak rá olesó kosztért a tisztviselők. ejtünk az em-Amodébb vesztegel az Esztergom. ber, és beszél-még távolabb a Tahi, aztán a Be-getni kezdünk rettyó, a Csaba, meg egy esomó vele. Nem keluszály. Ezeken csak a kormányosok lak-sok kérlelének, akiknek nagyon jó dolguk van. hozzá, hogy mert még disznót is bizlalhatnak. Kü-megoldódjék önben nemsokára itt lesz valamennyi nyelve. hajó, a propellerek kivételével, amelyek — Azt akala lázmvánvosi kikötőben telenek át.

A sziget felől újabb vakkantások hal-latszanak.

— Fázik a szegény pára — mondja az öreg dunai hajós. — Ört áll odaát a tutajon. Nem volna tanácsos a közelébe menni. Hajóskutya, harapós fogai van-nak, mint a víznek.

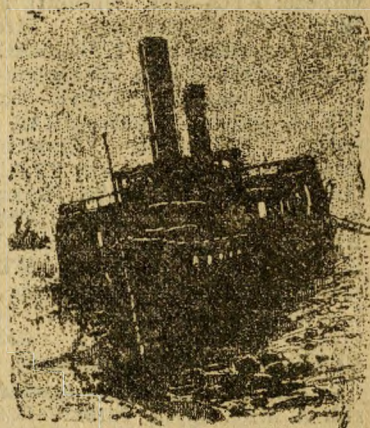
Azután elmondja, hogy ő igazi tenger-rész volt fiatal korában, de ma, már, hogy a hatvan esztendődt átlépte, alig bírná a tehetszolgálatot, bár — tessz hoz a kidüllesztett mellel — még ma is fölvenné a versenyt akárhány fiatal-lal.

— Aki a tengeren tanulta meg ezt a mesterséget, — folytatja — az érti csak igazán a maga dolgát. Az tudja csak a vizet megérteni. Mert a víznek lelke van. Eppen úgy, mint az embernek. Aki tengerész pedig nem érti a vizet, az jön csak kontár. Hát még a sötétségben látni? Az meg egészen külön mesterség. Ahhoz fontosabb a fül, mint a szem.

Az öreg lassankint nekimelegedett a szónak s miután alapos volt a feltevé-sünk, hogy most az elengedhetetlen ten-

gerészhistóriákra kerül a sor, elérke-zettnek láttuk a pillanatot, az interju-félbeszakítására.

Néhány lépéssel odébb egy félrebillent hajó pihen a parti lejtőn. Az ablakain halovány lámpafény árad ki a ködbe.

— Sebzett jószág — szólott utánunk a hajós, amikor látta, hogy megállunk az ablakok előtt.

Bent a hajófenéken egy fiatal mat-rózinás ült az asztal mellett és énekelt: Hej a hajós, haj a hajós, huj a hajós! — hangzott a dal ezüstös gyermekhan-gon. S nyomban rá, mintha egy diadal-mas halali, egy zengő csatakiáltás vol-na, mely férfihangok kórusa vette át a melódiát. A kis hajó mellett, egy tuta-parton álltunk s az átláthatatlan ködben kerestük az utat a város felé.

— Adadzsó! — hallottuk egészen sza-bályszerű kiejtéssel a vezényszót a tu-tajról és nyomban rá már alig hallható-an zengett tovább a dal, mint egy al-

konyesti szerenád. Közvetlenül mellettünk ugyanis, nagy télikendőkkel a derekukon, lányok álltak és bámész szemekkel néztek bennünket.

— Halihó, halihó! — hangzott a tuta-
tajról.

— Halihó, halihó! — visszhangzott a
partról a válasz.

Aztán elnémult a dal, kialudt a tuta-
jon a méceses és a hajladozó keskeny
fahídon megindultak a matrózok a part
felé... Hat óra volt. Újpest felől cse-
des harangszó hallatszott.

Attörtünk a parti töltés ködfelhőin és
felkanyarodtunk az újpesti bulvardra.
Az első villanylámpa alatt egy jól öltö-
zött ur állt. A szivarjának tüze versenyt
fénylett a lámpa világával.

— Halló? — csengett egy női hang
a ködben és nyomban rá két egymásba
karoló árnyék suhant tovább az aszfal-
ton.

A vén dunai hajós egész életfilo-
zófiáját összeomlani éreztem ebben a
pillanatban, amikor perdöntő bizonyíté-
kok alapján megállapítottam, hogy bi-
zony, a hajófenékek lakói is csak úgy
élnek a parti ködön túl, mint a váro-
sok lakói, a parti ködön innen...